

Må ikke forstyrres

Af Lars Ahn

Dag 1

Nogen må have haft en fest, tænkte Jens, da han så isspanden med champagneflasken og de to tomme glas efterladt uden for døren til hotelværelset.

Festen var åbenbart langt fra færdig, eller også var deltagerne i færd med at sove rusen ud, for på dørhåndtaget hang det forventede skilt. *Later, please. Do not disturb.* Så det gjorde han ikke, selvom han var fristet til at banke på eller udstøde en høj lyd bare for at fremkalde en reaktion derinde.

Noget andet var at han heller ikke havde tid til det. Han havde lige fået udleveret sit nøglekort i receptionen og var på vej hen til sit værelse med kufferten inden han skulle haste videre til konferencen. Egentlig skulle han være ankommet for et par timer siden, men flyet var forsinket, og trafikken fra lufthavnen ind til byen var langsommere end forventet på grund af vejarbejde.

Alligevel kunne han ikke lade være med at standse foran døren for lige at tjekke om han kunne høre noget inde fra værelset. Det havde drevet hans ekskone til vanvid når han på deres ferier faldt for fristelsen til at kigge ind ad vinduer eller smuglytte til nabobordets samtaler.

”Jens, du er ikke på arbejde,” plejede hun at sige. I starten blev det sagt med et overbærende smil, men med årene udviklede det sig til en vrissen, og pludselig begyndte hun også at gøre det i hverdagen, så han til sidst følte sig lettet da hun endelig rejste helt væk.

Men hun havde haft ret. Det *var* en arbejdsskade.

”En gang betjent, altid betjent,” havde hans forsvar lydt, men lige som hans ægteskab var det nu en del af fortiden og havde efterhånden været det i en del år. Betjenten i ham kunne dog ikke undgå at bemærke at flasken havde indeholdt ægte champagne, og at der sad læbestift på det ene af glassene.

Det var kun fordi det stod i hans CV, at Jens vidste det snart var ti år siden han forlod politiet. Rent mentalt føltes det stadig som om afskeden var sket for nylig. Han trøstede sig med at han ikke var den eneste eksbetjent som havde det på den måde. Eller det var i hvert fald hvad de andre påstod når han mødte dem på konferencer som denne.

Jens arbejdede som konsulent for et forsikringselskab. Ved ansættelsen fik han at vide at hans primære opgave var at rådgive kunderne om hvordan de kunne sikre sig mod indbrud, men med årene blev han i stigende grad brugt til at undersøge sager hvor der var mistanke om forsikringssvindel. Til sin seneste MU-samtale havde han ikke lagt skjul på at han havde følt større tilfredshedsstillelse i sin forrige funktion end i sin nuværende.

”Engang følte jeg at jeg hjalp folk. Nu er det mere som om jeg prøver at spare os for at udbetale erstatning,” havde han sagt.

Hans chef havde blot nikket forstående, men havde ugen efter pludselig foreslået at Jens tog til konferencen i Amsterdam. Det var en uventet kovending for da Jens havde spurgt for mindre end en måned siden, havde svaret været at budgettet ikke længere rakte til den slags ture.

”Jeg føler du trænger til nye inputs der kan give dig glæden ved dit arbejde tilbage,” havde chefens argument været til stor forbløffelse for Jens der mere havde set sin udmelding som et ønske om at få sine gamle arbejdsopgaver tilbage.

Derfor sad han i en stor konferencosal sammen med et par hundrede andre forsikringsfolk mens de lyttede til en tidligere indbrudstyv fortælle om de seneste tips og tricks fra den front. Jens havde altid haft det blandet med den slags foredrag. På den ene side fik han masser af brugbar viden til sit arbejde, men omvendt kunne han ikke lade være med at føle sig forarget over at en mand hvis forbrydelser havde påvirket så mange uskyldige mennesker, nu tjente penge på at prale med sine bedrifter og blev behandlet som om alt dermed var tilgivet.

Hvis han skulle være helt ærlig, vidste han desværre også godt hvorfor foredraget generede ham. Begge mænd havde lagt deres tidligere professioner bag sig, men hvor indbrudstyven i dag forsøgte at hjælpe andre, kunne Jens ikke lade være med at føle at det i stedet var ham som var med til at stjæle fra folk.

Hovedparten af deltagerne boede på det hotel hvor konferencen blev holdt, men fordi Jens havde tilmeldt sig så sent, var alle værelser for længst booket, så i stedet måtte han hen på et andet hotel. HR-afdelingen havde givet ham tre muligheder. Han valgte selvfølgelig det dyreste af de tre selvom det lå længst væk fra konferencen.

Det fortrød han en smule da han vendte tilbage til sit hotel omkring midnat. Efter dagens indslag var han taget med en gruppe kolleger ud i byen for at spise på en etstjernet Michelin-restaurant – firmaet betalte – og bagefter var de endt på en pub der lå nær conferencehotellet, men i den modsatte retning af hans eget.

Som han gik med lidt usikre skridt hen ad hotelgangen og prøvede at fiske sit nøglekort frem fra sin pung, var han lige ved at træde på bakken der var sat uden for værelse 639. Han havde ikke noteret sig nummeret tidligere på dagen, men han var overbevist om at det var ud for samme værelse de tomme glas og isspanden med champagneflasken havde stået.

På bakken lå resterne af det der havde været parrets aftensmad. Jens var uden tvivl lettere bedugget, men han mente sig stadig i stand til at vurdere at måltidet havde været af en standard der var over det som selv et hotel i denne prisklasse havde på sin roomservice-menu. Der var både østersskaller, ben efter mindre fjerkræ (perlehøne? fasan?), og levnet tilbehør ikke ulig det han havde fået serveret på restauranten tidligere på aftenen. Mest afslørende var dog den tomme dåse kaviar med russiske skriftegn på låget. Han genkendte mærket som ét der var yndet af bestemte samfundsgrupper når de skulle prale med hvor stor deres formue var.

Do not disturb-skiltet hang fortsat på døren. Jens spekulerede på om værelsets beboere overhovedet havde forladt det hele dagen. Han rystede smilende på hovedet.

Rige eller ej. Nyd det så længe det varer, var tanken han sendte til parret inde på den anden side af døren. *Snart vil jeres idé om en drømmeferie være at tilbringe to uger så langt væk fra hinanden som muligt.*

Dag 2

Bakken var fjernet da Jens gik forbi næste morgen. I stedet stod der en pose med vasketøj.

Jens havde ikke følt sig helt på toppen da han vågnede. Han tænkte det nok var efterveerne af aftenens bytur, selvom han ikke mente han havde fået *så* meget at drikke. Han valgte dog at springe morgenmaden over i håb om at lidt ekstra tid under dynen ville hjælpe. Det gjorde det ikke.

Efter den første time på konferencen kom Jens frem til at han ikke havde det skidt på grund af tømmermænd. Han var enten ved at blive syg, eller også havde han spist noget dagen før som han ikke kunne tåle. Så efter at have indviet et par af de andre deltagere om sin tilstand vendte han tilbage til sit hotel.

Posen med vasketøjet var ikke blevet hentet, men fordi han denne gang kom fra den anden side, kunne han bedre se hvad den indeholdt. Det var faktisk ikke tøj, men lagener og håndklæder lige som dem på hans eget værelse. Forskellen var bare at disse ikke længere var kridhvide, men sølet til i en grad som han ikke havde set magen til siden hans nevøer havde været små og ikke vidste noget bedre end at dyrke mudderbrydning.

Hvordan må der så ikke se ud inde på værelset? Han kunne ikke lade være med at blive en smule forarget på de stakkels rengøringsfolks vegne, men han gik ud fra at hvis man var rig nok, tænkte man at en tilpas stor mængde drikkepenge kunne løse alt. Mere nåede han ikke at gøre ved den tanke før hans mave begyndte at rumle, og han måtte haste hen til sit værelse for at undgå at give hotelpersonalet endnu mere arbejde.

Det var blevet mørkt da Jens vågnede igen efter at have sovet hele eftermiddagen og det meste af aftenen væk. Han kunne med det samme mærke han havde fået det bedre, og konkluderede han måtte have haft en mindre omgang madforgiftning.

Nærmest som kaldet begyndte hans mave at rumle igen, men denne gang var det af sult, for han havde intet fået at spise hele dagen. Klokkeren var over 22, så han opgav at gå ud for at finde noget. I stedet bestilte han roomservice for første gang i sit liv. Menukortet var ikke videre ophidsende. Det bestod af forskellige sandwich, pizzaer og salater og et par hovedretter – lasagne, chili con carne og en vegetarret. Han tog lasagnen da han tænkte den ville være mest skånsom for maven.

Da maden ankom, kunne han ikke lade være med at spørge.

”Har I også en luksusmenu?”

Tjeneren så undrende på ham.

Jens prøvede at uddybe. ”Hvis jeg for eksempel får lyst til østers eller kaviar, vil jeg så også kunne bestille det?”

”Det ved jeg ikke, hr. Jeg kan prøve at spørge køkkenet.”

Han vinkede afværgende. ”Nej, nej, det var bare noget, jeg så ... nej, glem det.”

”Det vil ikke være noget problem, hr.”

”Det er helt i orden. Det var bare et dumt spørgsmål.” Jens følte sig en smule pinlig berørt. Enten var tjeneren en fremragende skuespiller, eller også anede han virkelig ikke hvad det var Jens hentydede til. Lige nu hældte han mest til det sidste. På den anden side vidste han at han ikke havde set syner da han var ved at snuble over bakken i går. *Så* fuld havde han trods alt ikke været.

Lasagnen var udmærket, men heller ikke mere end det. Han endte med at levne halvdelen fordi hans mave alligevel ikke var kommet sig helt. Hans appetit blev også mindsket af tanken om at andre på hotellet havde spist bedre. Jo mere han tænkte over det, jo mere blev han overbevist om at de havde bestilt maden udefra og fået den leveret til deres værelse. Han håbede virkelig hotelpersonalet fik ekstra drikkepenge for at fjerne efterladenskaberne, men han vidste også der fandtes mennesker som troede der kom guldstøv ud af deres røv, og at resten af verdenen stod klar til at tørre dem. Uden overhovedet at have mødt beboerne i værelse 639 var han så småt begyndt at foragte dem.

Dag 3

Jens følte sig helt frisk da han stod op. Han vågnede så tidligt at han kunne nå at træne i hotellets fitnessrum og indtage et solidt morgenmåltid, inden han var parat til at tage hen til konferencen. Det var i hvert fald hans hensigt indtil han kom forbi værelse 639.

Han havde passeret værelset et par gange i løbet af morgenen uden at bemærke noget, andet end at beboerne ifølge skiltet på døren stadig ikke ønskede at blive forstyrret. Gad vide om det overhovedet havde været taget af? Men nu hørte han for første gang noget derinde fra. Han standsede og kiggede sig omkring. Gangen var øde. Han lænede sig ind mod døren for at lytte.

Jens!!! kunne han næsten høre sin ekskone vrisse, og han følte sig lidt som en lurker fordi han forventede at blive mødt med lyden af en omgang heftig lagengymnastik. Det var da også hvad han først tog lydene for at være, men jo mere han lyttede, jo mere blev han i tvivl. Lød det ikke som om lydene kun kom fra en enkelt person? Og var det overhovedet en stønnen han kunne høre, eller var det mere en ... klynken? Det var umuligt at afgøre om det var en mand eller kvinde, men Jens så pludselig et billede for sig af en person der lå bundet til en seng med en knebel for munden og desperat forsøgte at komme fri.

Han trådte et skridt tilbage fra døren. Han var i syv sind. Skulle han banke på? Han kunne ikke bare sparke døren op. End ikke som betjent havde han haft lov til det, med mindre han havde en klar formodning om at der var menneskeliv i fare. Det var kun i film og tv-serier at betjente gjorde den slags uden at bekymre sig om reglerne. Men hvad skulle han i så fald sige hvis der blev åbnet, og der ikke foregik noget ulovligt derinde, andet end et par der havde gang i en sexleg? På den anden side var det vel bedre at blive til grin end at være skyld i at nogen ikke blev reddet. Så han endte med at banke på.

Han ventede. Og ventede. Lydene inde fra værelset var forstummet. Han lænede sig frem mod døren, men næppe havde han gjort det før noget fik ham til at trække sig tilbage igen.

Lyden var knap hørbar, men den var der, og den kom nærmere og nærmere døren. Denne gang var der hverken tale om en stønnen eller en klynken, men om noget helt tredje. Det mindede ham skiftevis om noget summende, hviskende, slubrende, forvrænget til ukendelighed. Hvad end det var, fik det ham til at føle sig ubehageligt til mode i en grad som han ikke havde oplevet siden ...

Jens blev med ét yderst bevidst om hvor lidt der adskilte ham fra det der stod inde på den anden side af døren. Og tilmed en dør der ikke så specielt kraftig eller solid ud. Jens kunne mærke sin nysgerrighed blive fortrængt af en anden fornemmelse der fik ham til at bakke, indtil han vendte sig om og med hastige skridt gik væk fra stedet. Han vidste det var en irrationel handling, og han var ude af stand til at forklare den.

Han var kun sikker på én ting: Det der opholdt sig i værelse 639, var hverken et menneske eller et dyr. Det var den rendyrkede ondskab.

Læs resten af novellen i *Skyggespejlet: Fortællinger fra mørket 3* (Enter Darkness, 2020)